

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 251/09-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou B. & B., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokátky JUDr. R. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 86/1995 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 111/2008, 4 Obo 112/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“),

doplnená opravným podaním doručeným 3. februára 2009, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 86/1995 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 111/2008, 4 Obo 112/2008.

Sťažovateľka v úvode sťažnosti uviedla podrobnú chronológiu napadnutého konania od 4. októbra 1995, keď bola vtedajšiemu Mestskému súdu v B. doručená žaloba o náhradu škody a ušlého zisku spoločnosti R., spol. s r. o. (ďalej len „pôvodný žalobca“), až do augusta 2008, keď krajský súd zaslal najvyššiemu súdu vyjadrenie sťažovateľky k odvolaniu žalovaného. Z uvedenej chronológie, ako aj z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že krajský súd 4. marca 2003 rozhodol o zmene účastníka konania na strane žalobcu (z dôvodu uzavretia dohody o postúpení pohľadávky medzi sťažovateľkou a pôvodným žalobcom) tak, že pôvodný žalobca z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpila sťažovateľka.

Ďalej sťažovateľka uviedla, že z predloženej chronológie vyplýva, že *„Prvé pojednávanie vo veci sa konalo po viac ako dvoch rokoch od podania žaloby, pričom obdobie od 04. 10. 1995 do 22. 01. 1998, kedy sa konalo prvé pojednávanie vo veci, nie je vyplnené žiadnou činnosťou krajského súdu.*

Dňa 5. 3. 1999 bol súdny spis postúpený NS SR a prvé úkony boli vykonané až 12. 10. 1999. Dňa 30. 06. 2000 sa konalo v poradí desiate pojednávanie a ďalšie pojednávanie sa konalo až 14. 01. 2003.

NS SR vo svojom rozhodnutí dňa 29. 10. 1999 odporučil ustanoviť znalca z odboru finančníctvo a vrátil vec na ďalšie konanie, pričom Krajský súd vydal uznesenie o ustanovení znalca až dňa 20. 04. 2001.

Vzhľadom na niekoľkoročné trvanie celého súdneho konania a dlhých časových odstupov medzi pojednávaniami, kedy neexistovala prekážka, ktorá by bránila prejednaniu veci, bol žalobca - sťažovateľ nútený s ohľadom na vzniknutú insolventnosť postúpiť svoju

pohľadávku voči žalovanému - uznesenie o pripustení vstupu do konania na strane žalobcu zo dňa 4. 3. 2003.“

Takto opísané prietahy kvalifikovala sťažovateľka ako zbytočné, ktoré zakladajú porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže konanie nebolo ani do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené, sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní K., spol. s r. o. B. c/a D. H. o zaplatenie, vedenom pod spis. zn. 21 Cb 86/95 a Najvyšší súd SR 4 Obo 11/08 (správne má byť 4 Obo 111/08, pozn.), 4 Obo 112/08 porušili právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a aby sa jej vec prejedнала v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru, čím porušil aj čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

2. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi peňažnú sumu vo výške 16.597 EUR ako primerané finančné zadostučinenie za porušenie jej základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi trovy konania a právneho zastupovania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, jej doplneniami a prílohami dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 86/1995

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo

dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

Z chronológie predloženej sťažovateľkou, ako aj zo spisu krajského súdu, ktorý si ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania veci vyžiadal, vyplýva, že krajský súd na pojednávaní uskutočnenom 17. apríla 2008 vyhlásil rozsudok v prospech sťažovateľky. V dôsledku odvolania podaného žalovaným 11. júna 2008 bol spis krajského súdu sp. zn. 21 Cb 86/1995 postúpený 11. júla 2008 najvyššiemu súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku.

Sťažovateľka po podaní sťažnosti doručila ústavnému súdu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 111/2008, 4 Obo 112/2008 zo 17. marca 2009, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 Cb 86/1995 zo 17. apríla 2008 v merite veci a v časti trov konania ho zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Vydaním prvostupňového rozsudku a postúpením veci najvyššiemu súdu vykonal krajský súd všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už krajský súd nemohol vykonávať, a preto možno posudzovať záležitosť so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha krajského súdu pri odstraňovaní stavu právnej neistoty sťažovateľky skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Sťažnosť sťažovateľky namietajúca porušenie jej označených práv bola ústavnému súdu doručená 20. januára 2009, teda v čase, keď k porušovaniu označených práv postupom krajského súdu už nemohlo dochádzať.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania vo veci samej, prípadne priet'ahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľkou označené práva.

Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že najvyšší súd svojím rozsudkom zrušil rozsudok krajského súdu v časti trov konania a vrátil mu vec v tejto časti na ďalšie konanie a rozhodnutie, pretože zo sťažnosti sťažovateľky možno vyvodit', že ňou namietala porušenie svojich označených práv postupom krajského súdu v konaní, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o náhrade škody a ušlého zisku s príslušenstvom proti žalobcovi, teda v tej časti, v ktorej bolo rozhodnutie krajského súdu rozsudkom najvyššieho súdu potvrdené. Teda to, čo bolo pre sťažovateľku v tomto konaní v stávke, bolo s konečnou platnosťou právoplatne rozhodnuté.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 111/2008, 4 Obo 112/2008

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, IV. ÚS 163/07, IV. ÚS 179/08).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zohľadnil svoju doterajšiu judikatúru a konštatuje, že konanie na najvyššom súde prebiehalo od 11. júla 2008, keď mu bol predložený spis krajského súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku podanom proti

rozsudku krajského súdu zo 17. apríla 2008, ako aj proti uzneseniu krajského súdu zo 16. júna 2008, ktorým bolo uložené žalovanému uhradiť sumu 480 000 Sk z titulu súdneho poplatku za podané odvolanie. Najvyšší súd po zaobstaraní vyjadrení účastníkov konania v priebehu augusta až novembra 2008 rozhodol 17. marca 2009 tak, že v merite veci potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 Cb 86/95 zo 17. apríla 2008 a v časti trov konania ho zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd je toho názoru, že celková dĺžka odvolacieho konania pred najvyšším súdom v trvaní osem mesiacov vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv sťažovateľky.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite sťažnosti) už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2009